

Persconferentie

Bruno Gröning, 29.6.1949, 14.00uur, Hamburg, Hotel "Wandsbeker Hof"

Verwijzing

Op uitnodiging van de Hamburgse Groothandelaar "Westphal" reisde Bruno Gröning op 25 juni 1949 naar Hamburg. Op de laatste dag van zijn verblijf, de 29ste juni 1949, gaf hij om 14.00uur een Persconferentie in hotel "Wandsbeker Hof", waarvan het stenografisch verslag hier wordt weergegeven.

Persconferentie

Bruno Gröning, 29.6.1949, 14.00uur, Hamburg, Hotel "Wandsbeker Hof"

De heer Hülsmann wees er in het voorwoord op, dat Bruno Gröning de persvertegenwoordiger maar een keer een fundamenteel Inzicht zou geven.

Bruno Gröning: Hetgeen in de Pers is gebeurd, heeft grote verwarring gebracht. Als u iets schrijft, schrijf dan de WAARHEID. Zo niet, dan is het niet MIJN SCHULD wanneer er dan iets anders gebeuren moet. U bent er vrij in, zich van alles te overtuigen, hoe u deze voorvallen ziet.

Het kan niet zo zijn, dat de ene zoals de ander naar zijn zin schrijft, het zou zo kunnen zijn, of hij heeft dit of dat gehoord en zo zal het wel juist zijn.

Aangenomen, ik wil een handkar hebben en ik zoek de onderdelen bij elkaar, dan is de handkar niet zonder fouten. Echter de vakman, die het juiste materiaal en het juiste gereedschap heeft, kan de juiste kar vervaardigen.

Tot nu toe heb ik het niet gewaagd, kranten ter hand te nemen, en de artikelen te lezen, ik weet het immers al op voorhand. Er zijn enkele mensen onder u, die ik "auteur" noem, omdat het voorgevallen is, dat journalisten onzin verkocht hebben. Ik wil niet de een of de ander scheef aankijken. Ik wens vandaag nog mijn doodsvijand het allerbeste. Mijn hele leven zet ik mij in, om mensen te helpen. Ik heb reeds een groot deel geholpen, waar anderen niet toe in staat waren. Wanneer iemand zou zeggen, dat hij de grootste communist zou zijn, geef ik hem ondanks dat de hand. Hij is een MENS. Juist door die smerige artikelen, verschenen in de "Vrije Pers Herford", hebben de mensen Gröning gevonden. Volgens de vergunninghouders, reageerden de lezers hierop door 800 opzeggingen. De auteur waagde zich ook in het huis van de heer Hülsmann, alsof hij diegene was, die het goed met mij voor had. Maar ook hier ging het zoals een weegschaal: het smerige drukt omlaag, maar het Goede gaat naar Boven. Zodoende blijf ik Boven. Ik noem deze mensen, die zoiets blindelings neerschrijven enkel "Auteur".

Wij moeten er met de aandacht bij zijn en bij de Waarheid blijven. Wij willen geen zwakheid tonen. Zelf doe ik datgene waartoe ik mij verplicht voel. Niemand wil ik hier beschuldigen. "Bij koffie en gebak"; u moet toegeven, dat het niet juist is, zoiets GROOTS, zo door het slijk te halen. De mensen vragen er niet naar, of ze onderdak hebben, of ze lang moeten wachten; het wachten loont zich. Bij de – wachters - die geduldig zijn verwezenlijkt hun HOOP zich, tijdens mijn afwezigheid.

In Herford zelf werd – het KIND ter Doop gehouden. Door de heer Hülsmann. De Senior Raadgevend Arts weigerde met mij te spreken. De Gemeentesecretaris werd er toe gedwongen een Verbod af te kondigen. Kort daarop heb ik de heren laten weten, dat zo'n verbod in strijd met de Wet is. Voor mijn WERK bestaat überhaupt geen Wet. Men heeft geprobeerd, om mij onder Alternatief Genezer te rangschikken. Ik zou een examen moeten doen. Ik weigerde.

De Gemeentesecretaris zei, dat het maar een formaliteit was, immers niemand kon mij toch verhinderen om mijn Werk te doen. Zij zullen er nu alles aan doen, zaken tevoorschijn te halen, waaraan ik mij schuldig heb gemaakt.

Persconferentie

Bruno Gröning, 29.6.1949, 14.00uur, Hamburg, Hotel "Wandsbeker Hof"

Wanneer u ergens officieel naar toe gaat, dan in functie; indien privé, dan privé.

Of dat in Herford de Politie was, een Gemeente Directeur of een Gemeentesecretaris, zij hebben zich van tevoren privé aangemeld, tijdens het onderhoud werden ze officieel. Is dat eerlijk? Ik zeg neen. Mijns inziens zijn zij ontslagen uit hun ambt.

Pers: Zoals iedere journalist heb ik de zaak met interesse gevolgd. Iedere collega, die in de gelegenheid is, zal er – naïef - in geloven, indien hij de Genezing ziet. U weet zelf wel, welke aantrekkingskracht U op de mensen uitoefent. Welke mogelijkheid bestaat, om ons journalisten hiervan te overtuigen?

Bruno Gröning: Een mens helpen is voor mij vanzelfsprekend, maar bewijzen leveren, nooit. Wanneer er mensen zijn, de een andere persoon naar voren schuiven, om zich zelf te overtuigen, dat werkt niet.

Ik kan niet ieder van hen ontvangen, want anders had ik alleen nog maar met leden van de pers te maken, en vielen mijn genezingen in het water. Plaats een van hen aan mijn zijde, overdag en 's nachts, en hij kan zich overtuigen van mijn leven, hen genoeg materiaal geven, waar ze niets aan kunnen verdraaien. En laat de stem van het Volk horen, Slecht en Goed.

Pers: Dat ik u "bij koffie en gebak" aantrof, ja dat is de optische waarheid. Wanneer mensen zoiets lezen, komen ze met veel meer menselijk vertrouwen naar u toe. Van de 5000 staan 4000 mensen op de "Wilhelmsplatz", die geringe angst voor U hebben, terwijl U een Aureool heeft. Ik trof een man, die zei dat de heer Gröning zulke dingen, zoals in de pers de ronde deden, passen, die moet gestraft worden. Zo iets bevalt mij niet.

Bruno Gröning: Wanneer ik eens een uur privé ben, hoort het niet, het af te kraken. Een keer hier roeien en een zeiltocht in Schleswig, is het eerste dat ik mij veroorloofd heb. En desondanks heb ik mensen daardoor geërgerd.

Pers: Ik stond gisteren drie uur in de Waldstraße, om de mensen gade te slaan. De een van de krant brengt deze dingen onder commentaar en de anderen als glossarium. Ik echter, wilde een objectieve mening. Maar aan de deur zei men, U ging sluiten, iemand anders zei, na een tijdje, U zou uitrusten, maar ik zou tijdig bericht krijgen. Terwijl ik wachtte en wachtte, heeft men niets meer van zich laten horen.
Bruno Gröning: Ik kwam 's morgens op mijn gemak aan, en wilde mijn benen strekken. De heer Hülsmann lette op, dat ik mijn rust had. Na het opstaan verzocht men mij, direct naar beneden te gaan, omdat de mensenmassa niet meer te temmen was. Ik had niet eens meer de tijd om me te scheren, en iets te eten. Iedere minuut moest benut worden, om mensen te helpen.

U mag ook niet zeggen, dat u iets beantwoord wilt hebben. Daar ben ik niet voor, uw nieuwsgierigheid te bevredigen. Of ik de mensen onder spanning zetten moet, zodat zij in mij geloven, of in God, dat is het zelfde.

Pers: Wanneer daar een man is, die een arbeider vraagt, hoe hij u kan benaderen, en hij het antwoord krijgt, "schrijft u een briefje", en dan verder nonchalant gevraagd wordt "wat is er mis met u"? Bent U het daarmee eens?

U wilde immers naar Hamburg komen, zich hier aan artsen en wetenschappers te laten zien. U hoeft dan maar een Reuma-patiënt te genezen; een arts erbij te halen, en deze te laten bevestigen, dat u genezen hebt.

Bruno Gröning: Ik heb dat in Herford gedaan. Maar dat is een druk. Na dat alles, wat ik gepresteerd heb, heb ik dat niet meer nodig. Ik doe dit alles, uit eigen vrije wil. Mensen helpen. Ik denk er niet aan, om aan een medicus ondergeschikt te zijn, die dan komt en zegt "Bewijs het ". Ik zou me immers

Persconferentie

Bruno Gröning, 29.6.1949, 14.00uur, Hamburg, Hotel "Wandsbeker Hof"

ook in Herford aan een artsenexamen moeten onderwerpen. Dat heb ik afgewezen. De hogere afdelingen zeggen toch "en als er duizend genezingen plaats vinden, die goedkeuring krijgt hij niet".

Voor ik Herford verliet, zei de Oberstadtdirektor: "niet 500 bewijzen, maar slechts 5 bewijzen hoeft u voor te leggen."

Ik breng toch de menselijke bewijzen. Nog voor ik bekend werd, heb ik genezen. Toen men plotseling hier en daar zei: "er is een wonder geschied", dan heb ik gezwegen, en rustig verder gewerkt, ik wilde geen propaganda. Men vertelde in Herford: "zenuwziekte kunt u immers helen, maar geen organisch lijden". Toevallig kwam een man bij deze bespreking, die een zwaar organisch lijden had. Hij moest geopereerd worden, lag ook al op de operatietafel, toen de artsen moesten vaststellen, dat een operatie niet meer nodig was. De drie professoren wilden dit gebeuren hoe dan ook niet erkennen. Zij hechtten enkel belang aan het voorval van de zoon van de heer Hülsmann.

Ik heb bewijzen gehad, maar men heeft geprobeerd, mij dood te zwijgen, mij te onderdrukken. Maar dit is niet gebeurd. Ik heb gezegd, als het niet in Duitsland is, dan in een ander land. Het buitenland wacht, maar ik heb de Duitsers beloofd, eerst hen te helpen.

Elke dag zijn artsen bij me geweest, maar niemand heeft ook maar de namen genoteerd, van diegenen die weer konden zien, en zo verder. Wat voor bewijzen moet ik nog voorleggen? Ik heb geen geld nodig. En ik vind het juist, dat geen enkel mens in staat is, zijn gezondheid te kopen.

Pers: Welnu, om op uw voorstel terug te komen: in de pers is het niet gebruikelijk, om iemand volmacht te geven, om zich op de hoogte te stellen van alle genezingen.

Bruno Gröning: Dan zullen mijn begeleiders u ervan op de hoogte brengen, waar ik mij bevind.

Pers: Hebt u in Hamburg een bepaalde plek, waar u steeds weer zult terugkomen?

Bruno Gröning: In de toekomst zal alles meer geordend worden. Het gaat zo niet, zoals het momenteel gaat.

Oberregierungsrat Müller: Onderhandelingen wegens vestiging en ruimten zijn lopende, die morgen tot een uitspraak zullen komen.

Pers: Verbindt u zich met iedereen, of handelt u intuïtief?

Bruno Gröning: Ik peins hier niet over. Daarover denk ik helemaal niet na. Ik doe er niets voor. In ben dan zo ingesteld, zo als de een of ander verbonden is met zijn geloof.

Pers: Hebt u daar een verklaring voor? Geneest u bewust? Ben u zeer religieus?

Bruno Gröning: Ja, Ik Geloof in God. Ik leef met God.

Pers: Gelooft u ook in het Wonder?

Bruno Gröning: Ik verwonder mij over niets meer. Voor mij is dit vanzelfsprekend. Ik zeg het, en dan gebeurt het. Ik raak de mensen indien mogelijk helemaal niet aan. Ik laat de mensen in een andere ruimte zitten. Vannacht heb ik genezingen op afstand gedaan, naar het buitenland, naar Canada. Het is mijn streven, mensen te helpen, ik kan niet anders. Vraag de heer Hülsmann, de mensen te laten weten, wie ik ben.

Ik weet dat ik gisteren veel mensen met organisch lijden heb geholpen. Vanmorgen belde iemand die blind is. Hij had heftige pijn. Ik nam de hoorn van de haak, en zei, "ziet u dan helemaal niets?" – "neen" – "sluit uw ogen!" – "en open ze nu!" –. Korte tijd later zei hij : "Ik zie al schaduwen!" – "En hoe is het met uw pijn?" "Die heb ik helemaal niet meer, maar in mijn lichaam kriebelt het - nu verdwijnt het."

Persconferentie

Bruno Gröning, 29.6.1949, 14.00uur, Hamburg, Hotel "Wandsbeker Hof"

Ik wil de artsen niet hun boterham afnemen. Ik wil die mensen helpen, die door de artsen niet meer geholpen kunnen worden. En, waar de artsen ten einde raad zijn, de ziekte niet definiëren kunnen, dan ben ik er!

Presse: Kunt u ook ziekte activeren?

Bruno Gröning: Ja, dat kan ik. Maar dat doe ik niet. En ik ben er trots op, dat ik zo ingesteld ben.

Bron: Archief Bruno Gröning stichting.